

Вистава біля княжого замку

Одного дня Роман прийшов у гості до свого друга Богдана. Разом вони почали будувати фортецю з великих кубиків. А потім засперечалися, хто з них буде шляхетним князем, який володіє цим замком, а хто – його зброєносцем. Хлопці вирішили кидати жереб, та не просто монеткою, а старовинною, що лежала у татовому комоді. Вони взяли її без дозволу, підкинули, а далі, ніби хлопцям хто снадійного підсипав – дружно почали позіхати і міцно поснули.

Коли друзі прокинулися, все навколо було зовсім іншим. Вони опинилися серед поля, а не у квартирі.

– Богдане, де це ми? – злякано спитав Роман.

Над хлопцями стояв хлопчик з дерев'яним коником у руках і здивовано роздивлявся прибульців. Вдалині виднілися хатки з солом'яними дахами.

– Мене звати Онисько, – звернувся до Романа з Богданом хлопчик. – А ви хто такі? І що це на вас таке вдягнуто? Як тут опинилися? Ще зранку я вас тут не бачив.

Відповісти на кожне із запитань Ониська було дуже важко, майже неможливо, тому хлопці мовчали. Виявилось, що старовинна монетка «закинула» Романа та Богдана у минуле. Самої монетки ніде не було, і хлопчики не розуміли, як тепер повернутися у своє століття. Очевидно, для цього треба її ще раз підкинути, а монета зникла.

– Де ж тепер її шукати? – розгубився Роман.

Онисько спочатку не повірив хлопчикам, що вони перемістилися з майбутнього, але потім, послухавши всю історію, все ж узявся допомогти.

Онисько повів прибульців до замку місцевого пана. План був такий: щоб добути старовинну монету, яка мала повернути їх додому, вони покажуть під ворітьми фортеці виставу. Треба постаратися, та якщо вистава сподобається глядачам, хтось обов'язково кине хлопцям монетку на знак подяки.

Хлопці стали під великими дерев'яними ворітьми, оббитими іржавим залізом, поклали капелюх

Ониська у траву і почали виступ. Богдан так-сяк умів танцювати сучасні танці, а Роману довелося зображати звук магнітофона. У часи, куди вони потрапили, такий виступ був незвичною річчю, тому хтось голосно сміявся, хтось хрестився, а деякі відверто жаліли «хворих» хлопчиків.

– Люди, ви лише погляньте, як того малого трясє пропасниця! – говорив один чоловік іншому.

– А може, у нього вселилися страшні біси? – відповідав той, що був трохи старший.

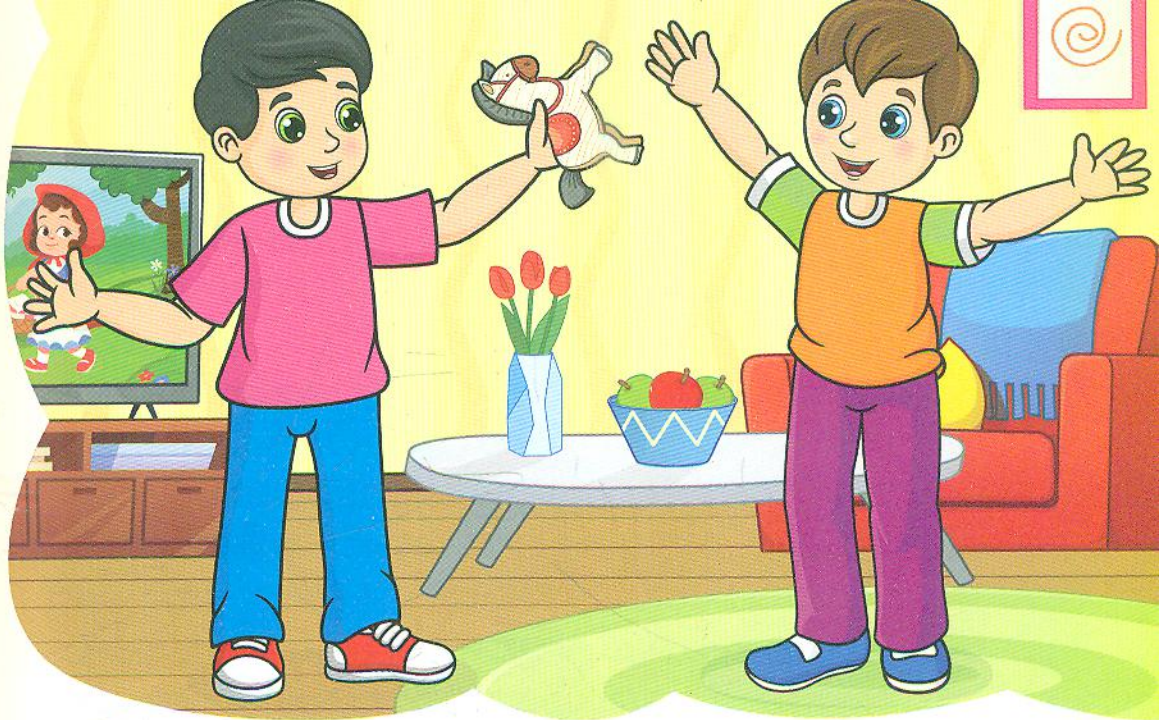
Але монету все ж таки хтось у капелюх кинув. Після цього Онисько прошепотів:

– Дехто з натовпу побіг по попа! Тікаймо!

Хлопчики злякалися, спритно згорнули свою виставу і швиденько пішли з площі біля замку.

Роман, Богдан і Онисько прийшли у те ж саме місце, куди їх вранці перенесла татова монетка.

Після цього вони попрощалися з Ониськом, обмінявшись подарунками: той віддав хлопцям дерев'яного коника, а Роман йому – упаковку жуйок, пояснивши, що їх треба жувати, але не ковтати.

– Радий був з вами познайомитися! Щасливої вам дороги! – крикнув Онисько на прощання.

Підкинувши монетку, хлопці знову раптово поспули, а прокинулися у квартирі.

– Нарешті ми вдома! – радісно скрикнув Роман.

– Навіть не віриться! – згодився з ним Богдан.

Хлопці озирнулися: у кімнаті горіла електрична лампа, а не чадні свічки, з колонки чулася приємна музика, щось бубонів телевизор, за вікном гули автомобілі, а не скрипіли старі вози. Друзі зрозуміли – що маєш, ніколи не цінуєш, адже ми звикли до сучасних зручностей та гаджетів.

Проте, якщо навіть ненадовго їх позбутися, життя видається не дуже комфортним.